

Louise Michel: Varför jag är anarkist.

Liberty (UK), 3, 3 (March, 1896), 26. Övers. S. Jacobson 2017.

Louise Michel

Jag är anarkist eftersom endast anarki, genom frihet och rättvisa baserad på lika rättigheter, kommer att göra mänskligheten lycklig, och för att anarki är den sublimaste tanke man kan tänka.

Den är idag summan av mänsklig visdom, som väntar på upptäckter av odrömda drömmar av framsteg på nya horisonter, när epokerna framskrider och främjar varandra i en ständigt vidare cirkel.

Människan kommer bara att vara medveten när hon är fri. Anarki kommer därför att vara den fullständiga motsatsen mellan dagens skaror av slavar och tyranner och morgondagens fria mänsklighet. Så snart en människa kommer till makten är hon dödligt skadad. hon använder makten för att försvara sin person. Hon är Staten; och hon betraktar den som sin egendom som ska användas till hennes fördel, liksom en hund ser på benet han gnager. Om makten gör en människa egoistisk och grym, förnedrar underkastelsen honom. En slav är ofta värre än sin herre; ingen vet hur tyrannisk han skulle vara som herre om hans egen förmögenhet eller liv stod på spel.

För att avsluta detta hemska elände där mänskligheten alltid har dragits genom en blodig och smärtsam tillvaro uppmuntras modiga hjärtan att strida mer för rättvisa och sanning. Timman är slagen: påskyndad av guvernörernas brott, lagens hårdhet, omöjligheten att leva under sådana omständigheter, tusentals på varandra följande olyckor utan hopp om att tortyren slutar, den illusoriska förbättringen av förändrade institutioner, den förändring som bara är en förändring av lidandet och människans naturliga kärlek till livet; varje människa ser sig omkring för att upptäcka från vilket håll befrielsen kan komma.

Anarki kommer inte att börja den eviga misären på nytt. Människan i sin förtvivlan kommer att hålla fast vid den för att kunna komma upp ur avgrunden. Det är det medvetna bestigandet av berget som leder till toppen; mänskligheten kommer inte längre att greppa efter grästorvor och rullande stenar och falla utan slut.

Anarki är det nya idealet, vars framsteg ingenting kan hindra. Vår epok är lika död som stenåldern. Om så döden ägde rum igår eller för tusen år sedan, är dess spår av liv helt förlorade. Slutet på epoken genom vilken vi passerar är bara en nekropol full av aska och ben.

Makt, auktoritet, privilegier finns inte längre för tänkare, för konstnärer eller för någon som gör uppror mot det vanliga onda. Vetenskapen upptäcker okända krafter som studier kommer att förfina ännu mer. Försvinnandet av den sakernas ordning vi ser idag är nära förestående. Världen, fram till nu uppdelad mellan några få privilegierade varelser, kommer att tas tillbaka av alla. Och enbart den okunnige kommer att vara förvånad över mänsklighetens seger över den antika bestialiteten.

Jag blev definitivt en anarkist när jag skickades till Nya Kaledonien, på ett av Statens skepp, för att omvända mig för att ha kämpat för frihet. Jag och mina följeslagare hölls i burar som vilda djur under fyra månader. Vi såg ingenting annat än himmel och vatten, men ibland ett vitt skum från ett fartyg vid horisonten, som en fågelvinge i himlen. Detta intryck var överväldigande. Vi hade mycket tid att tänka ombord och genom att ständigt jämföra saker, händelser och människor. Genom att ha sett mina ärliga vänner i Kommunen, och som bara visste hur man kastade in sina liv i kampen, kom jag snabbt till slutsatsen att ärliga män i makten är oförmögna, och de oärliga är monster; att det är omöjligt att förena frihet med makt och att en revolution vars syfte är någon form av regering skulle vara en illusion om bara några få institutioner föll, för allt är bundet av oförstörbara kedjor till den gamla världen, och allt måste rotas upp till grunden för att den nya världen ska växa lycklig och vara fri under en fri himmel.

Anarkismen är idag det mål som framstegen syftar till att uppnå, och när det har uppnåtts kommer det att se fram emot därifrån till kanten av en ny horisont, som igen så snart den har uppnåtts kommer att avslöja en annan och så vidare alltid, eftersom framsteget är evigt.

Vi måste slåss inte bara med mod utan med logik; så att de arvlösa massorna, som betalar varje framsteg med sitt blod, kan dra nytta till sist av den högsta kampen som snart kommer att föras av mänsklig förtvivlan. Det är nödvändigt att det sanna idealet uppenbaras, större och vackrare än alla föregående. Och om detta ideal skulle vara avlägset är det ändå värt att dö för.

Det är därför jag är anarkist.

Liberty (UK), 3, 3 (March, 1896), 26. Övers. S. Jacobson 2017.

Det Anarkistiska Biblioteket

Louise Michel

Louise Michel: Varför jag är anarkist.

Liberty (UK), 3, 3 (March, 1896), 26. Övers. S. Jacobson 2017.

Liberty (UK), 3, 3 (March, 1896), 26.

Originalen heter "Louise Michel: Why I am an Anarchist". Liberty (UK), 3, 3 (March, 1896), 26.. Även i detta fall finns en illustration (på Louise Michel). Men ni använder inte illustrationer?

sv.theanarchistlibrary.org